

listpressen. „Berlingske Tidende“ har indeholdt Masser af Interviews med fremragende Folk indenfor den højtærede Ministers Parti, og dette Blad har haft et meget udførligt Interview med Hr. Kiefer, der paa alle Punkter har bekræftet Rigtigheden af de fremkomne Oplysninger, for saa vidt de er blevet nævnt her. En Del af Oplysningerne fremgaar i øvrigt af Landsbankens Regnskaber og af Anmeldelser til Aktieselskabsregisteret, for saa vidt angaar de forskellige Selskaber, der finansieres af Landsbanken. Derfor er det fuldkommen med Urette at sige, at det er fra Kommunerne, vi har Oplysningerne. Aldeles ikke!

Den højtærede Minister gjorde gældende, at der i Arbejdernes Landsbank ikke fandtes noget Pynterepræsentantskab eller Pyntebestyrelse. Der er det ejendommelige ved Landsbankens Organisationsforhold, at man har et Repræsentantskab bestaaende af en god halv Snes Medlemmer, og at dette Repræsentantskab saa igen vælger et snævrere Udvalg — jeg ved ikke, hvad de kalder det, et Bankraad. Hvis nu Repræsentantskabet ikke blot var at betragte som Pynt, saa forstaar jeg ikke, at man har undladt at organisere sig paa den Maade, det plejer at ske: at lade de paagældende blive anmeldt til Aktieselskabsregisteret og derved optræde ganske offentligt overfor Omverdenen og til lige med det Ansvar, der følger af at være anmeldt til Aktieselskabsregisteret. Det har man imidlertid ikke ønsket i Landsbanken. Det er lovligt, derom er der ingen Tvivl; der er ikke sket nogen Fejl ved at undlade at anmelde. Men det er for mig et ganske uomtvisteligt Bevis for, at det Repræsentantskab, for hvilket den højtærede Minister var Formand, var et rent og skært Pynterepræsentantskab. Nu er det muligt, at man i sin Tid valgte denne Form, fordi der er den Ejendommelighed, at den højtærede Minister, den Gang han blev valgt til Formand i dette Repræsentantskab, fungerede som Minister. Det er jo ret sjældent, at man ser det, men det skete nu den Gang, man startede den Bank. Man valgte en fungerende Minister til Formand for Repræsentantskabet.

Naar jeg ved denne Lejlighed har fremdraget Forholdene i Landsbanken, er det ikke for at angribe Banken, men for at vise Misforholdet mellem den højtærede Ministers Teorier og hans Praksis, og den højtærede Minister fremsatte i Dag en Udtalelse, der viser,

at jeg havde fuldkommen Ret, der er en meget stor og i Virkeligheden uforklarlig Uoverensstemmelse. Den højtærede Minister sagde nemlig, at det Banklovsforslag, han havde forelagt, havde han forevist adskillige Bankdirektører, der ønskede at drive deres Banker paa et sundt og forsvareligt Grundlag, og disse Bankdirektører havde erklæret, at det udmærket godt kunde lade sig gøre paa Basis af dette Forslag. Men naar dette er Tilfældet, spørger jeg — og jeg synes med Rette: Naar man udmærket godt kan drive Bankvirksomhed efter disse fortrinlige Regler, hvorfor har den højtærede Minister da ikke sørget for, at den Bank, der stod hans Hjerte saa nær og formentlig gør det endnu, blev drevet efter disse Principper, efter hans egne Principper, naar man udmærket godt kunde gøre det? Vi ved godt, der var ingen Tvang til at drive den efter disse Principper, men der var heller ikke noget Forbud imod det, og vi har den højtærede Statsministers Ord her i Dag for, at det udmærket godt kunde være sket. Saa spørger jeg: Hvorfor gjorde man det ikke?

Naar den højtærede Statsminister benægtede, at han i Fremtiden vilde være mere sagtmodig, naar vi skulde til at drøfte Bankspørgsmaal, saa maa jeg sige, at jeg tror, Ministeren gør sig selv Uret, for mit Indtryk af denne Forhandling i Dag er virkelig dette, at Magen til Sagtmodighed og imødekommende Elskværdighed, som den højtærede Minister udviste, har vi længe savnet. Jeg glæder mig over at konstatere det, og jeg glæder mig til at arbejde videre paa det Grundlag; og ud fra Haabet om, at Sagtmodigheden skal fortsættes, gaar jeg med Glæde ind i det forestaaende Udvalgsarbejde.

Erhvervsministeren (Stæuning): Jeg har naturligvis ikke noget imod at unde det ærede Medlem en Glæde, og det var jo næsten Synd at tage den fra ham, saa hvis han kan have nogen Tilfredsstillelse i at tro, at jeg bliver sagtmodigere og fredeligere, end jeg har været hidtil, skal han have Lov til at beholde den, men jeg frygter jo alligevel for, at han kan blive skuffet. Jeg har i Tonen med Hensyn til Forhandlingerne o. s. v. i Dag været saadan, som jeg plejer at være, men det er jo ikke altid, det faar en saa smuk Bedømmelse, som det har faaet i Dag. Nu havde det ærede Medlem i Dag Brug for at bedømme paa denne Maade, og saa gjorde han det. En anden Dag, hvor jeg maaske har været